

[Ministeren for offentlige arbejder.]

modstod lige netop presset, men der var ikke noget at give væk af. Begivenhederne understregede dermed på en uhyggelig måde nødvendigheden af den beslutning, der allerede var truffet om at søge gennemført en væsentlig forstærkning af digebeskyttelsen i området.

Det var en lignende voldsom stormflod i 1962, der i efteråret 1964 førte til nedsættelsen af stormflodsudvalget. Udvalgets endelige betænkning af januar 1975 var en af de første sager, jeg som minister for offentlige arbejder kom til at beskæftige mig med.

Grundlaget for mit arbejde med sagen blev udvalgets enige indstilling om en betydelig forhøjelse af sikkerhedsniveauet i Ribe- og Tøndermarsken — en indstilling, som jeg fuldt ud kunne tiltræde. Mere præcist betød det, at længden af det åremål, som statistisk set i gennemsnit vil forløbe mellem situationer, hvor vandstanden bliver kritisk for digerne foran Ribe og Tønder, skulle sættes op fra de nuværende 30-45 år til ikke under 200 år. At sådanne beregninger ikke blot er teori, men dækker over barsk alvor, blev vi belært om af begivenhederne i januar.

Et andet vigtigt led i udvalgets anbefalinger, som jeg også umiddelbart kunne tiltræde, var anlæg af de såkaldte bæremeveje langs indersiderne af digerne. Det er befæstede veje, som skal gøre det muligt i en kritisk situation at kunne komme frem med mandskab og materiel til ethvert punkt på diget, så man straks kan gå i gang med at udbedre en begyndende skade. Nødvendigheden af sådanne veje fik vi også en anskuelsesundervisning i i januar.

Igennem 1975 har der med det nævnte udgangspunkt været ført hyppige forhandlinger mellem ministeriet, Ribe og Sønderjyllands amter og de berørte kommuner om løsningen af de mange tekniske, økonomiske og praktiske spørgsmål, som må ligge afklaret, for at lovforslag om så store og betydningsfulde anlæg, som der her er tale om, kan fremsættes. I løbet af foråret og sommeren nåede vi så langt, at statsministeren i sin redegørelsen ved folketingssamlingen åbning kunne bebude fremsættelse af lovforslag i den forestående samling.

På samme måde som problemerne i Ribemarsken og i Tøndermarsken i stormflods-

udvalget blev behandlet på lige fod og sideløbende, var det for mig en naturlig ting at fortsætte hermed under de efterfølgende forhandlinger om de udestående spørgsmål, således at der kunne gennemføres en samlet lovgivning om begge områder. Jeg forhandlede derfor samlet med de to amtsråd og de berørte kommuner. På et vist tidspunkt stod det imidlertid klart for os alle, at det ville taget noget længere tid at få afklaret digeproblemerne i Sønderjyllands amt end i Ribe amt. I denne situation var vi enige om, at en løsning af problemerne i Ribemarsken ikke skulle forsinkes af den grund. Derfor omfatter det foreliggende lovforslag, hvad digerne angår, kun Ribe dige. For bæremevejenes vedkommende omfatter forslaget derimod, som det fremgår af § 2, både strækninger i Ribe og Sønderjyllands amter.

Hvad er nu årsagerne til denne forskel? Ja, der er to. I Ribe amt har der for det første fra starten været enighed mellem ministeriet og amtskommuner om, at det, der skal ske, er en forstærkning af det bestående havdige — „Ribediget“ — fra Vester Vedsted til Store Darum. For det andet afgør alene danske myndigheder fuldt og helt spørgsmålene her.

I Sønderjylland har der ikke været en tilsvarende enighed om, hvilket projekt man skulle vælge. Hertil kommer, at vi ikke kan afgøre sagen alene, men må finde en fælles dansk-tysk løsning på problemerne. Der foreligger her to muligheder: enten en forstærkning af den bestående digelinje som i Ribe amt, det vil sige af Højer dige og Emmerlev dige, eller anlæg af et helt nyt fremskudt dige i vadehavet fra Emmerlev Klev til grænsen. Der har været enighed om både i stormflodsudvalget og under de senere forhandlinger, at begge de to muligheder kan give en sikkerhedsmæssigt fuldt svarlig løsning. Derimod har man fra sønderjysk side både i udvalget og senere tillige lagt stærk vægt på at få det fremskudte dige af to andre årsager: For at indvinde de godt 1.000 ha land, der ligger mellem den gamle og den nye digelinje, og — ikke mindst — fordi man har den opfattelse, at man herved vil få mulighed for en bedre løsning af det såkaldte indvandsproblem. Det vil sige det oversvømmelsesproblem, som kan opstå omkring vandløbene, når sluseportene må holdes lukket i længere tid på grund af høj-